

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobkyně: X
bytem X

proti
žalované: Česká advokátní komora
sídlem Národní tří. 16, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 11. 2022, č. j. 10.01-000563/22-002, a proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 11. 2022, č. j. 10.01-000565/22-002,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 1. 11. 2022, č. j. 10.01-000563/22-002, a ze dne 1. 11. 2022, č. j. 10.01-000565/22-002, se zrušují a věci se vracejí žalované k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

- II. Žalovaná je povinna do jednoho měsíce o právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 6 000 Kč.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1. 11. 2022, č. j. 10.01-000563/22-002 (dále též „Rozhodnutí 1“), a rozhodnutí žalované ze dne 1. 11. 2022, č. j. 10.01-000565/22-002 (dále též „Rozhodnutí 2“), kterými žalovaná rozhodla, že se žalobkyni neurčuje advokát k poskytnutí bezplatné správní služby podle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „zákon o advokacii“).

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

2. Žalobkyně ve své žalobě uvádí, že žalovaná obě rozhodnutí vydala na základě formulářů „Žádost o právní službu pro fyzickou osobu“, v nichž žalobkyně uvedla, že se jedná o řízení před Ústavním soudem o ústavní stížnosti proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2022, č. j. 1 As 158/2022-37, a rozsudku ze dne 5. 8. 2022, č. j. 3 As 159/2022-34.
3. Vysvětluje, že z obou rozhodnutí žalované je zřejmé, že rozhodla o neurčení bezplatné právní služby, ačkoliv žalobkyně v obou podaných žádostech neuvedla žádné údaje v části II. Rodinné poměry žadatele a v části IV. Údaje o Finanční situaci. Žalovaná tak dle názoru žalobkyně rozhodla o neurčení advokáta z jiného důvodu, neboť předmětem žádostí žalobkyně nebylo poskytnutí bezplatné právní služby určeným advokátem. Napadená rozhodnutí proto nemají oporu v samotných žádostech o poskytnutí právní služby.
4. Pokud jde o tvrzení žalované, že žádosti nejsou včasné dle § 18 odst. 2 zákona o advokacii, nemá toto tvrzení dle názoru žalobkyně oporu v zákoně (např. v § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu nebo § 40 odst. 4 s. ř. s.), ani v rozhodovací praxi žalované. Z obou rozhodnutí navíc nevyplývá, že ke dni rozhodování (1. 11. 2022) bylo prokázáno, že v obou případech řízení o ústavních stížnostech neprobíhá (sp. zn. II. ÚS 2897/22 a sp. zn. I. ÚS 2899/22).
5. K odkazu žalované na rozsudky Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu žalobkyně uvádí, že tyto jsou nepřiléhavé, protože soudy v nich nepostavily najisto, zda žalovaná v daných případech postupovala či nepostupovala v souladu s § 18c odst. 3 zákona o advokacii, když z žádostí bylo zřejmé, že se nejedná o poskytnutí právní služby na náklady státu podle § 23 odst. 3 zákona o advokacii, stejně jako je tomu v tomto případě.
6. S ohledem na výše uvedené má žalobkyně za to, že obě napadená rozhodnutí jsou nezákonná, v důsledku čehož jí bylo odepřeno ústavně zaručené právo na určení advokáta a byl jí zamezen přístup k soudu.
7. Žalobkyně navrhuje, aby soud napadená rozhodnutí zrušil, a žádá přiznání náhrady nákladů řízení.
8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě poukazuje na to, že žalobkyně již obdobné spory vedla (např. u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 A 18/2021) a nejpozději od 8. 9. 2021 musela znát výklad Nejvyššího správního soudu k projednávané problematice (rozsudek ze dne Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

8. 9. 2021, č. j. 9 As 121/2021-29), spočívající v tom, že právní služba se dle § 18c odst. 1 zákona o advokacii poskytuje žadateli, jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují, přičemž samotné splnění podmínky odmítnutí poskytnutí právní služby alespoň dvěma dříve oslovenými advokáty není v takovém případě dostatečné, a tyto podmínky musí být splněny kumulativně.

9. Žalovaná dále shrnuje průběh správních řízení a uvádí, že výtky žalobkyně, že žalovaná rozhodla o neurčení advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby, ačkoliv ona nežádala o určení advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby, nemůže dle názoru žalované obstát, protože s účinností od 1. 7. 2018 může žalovaná určit advokáta k poskytnutí právní služby pouze tomu žadateli, jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují.
10. K námitce žalobkyně, že z napadených rozhodnutí nevyplývá, že k 1. 11. 2022 bylo prokázáno, že řízení o ústavní stížnosti neprobíhá, žalovaná uvádí, že dne 17. 10. 2022 doručila žalobkyně žalované žádost o určení advokáta a 19. 10. 2022 doručila Ústavnímu soudu (bez zastoupení advokátem) ústavní stížnost. Žalovaná o žádosti žalobkyně o určení advokáta rozhodla dne 1. 11. 2022 a Ústavní soud odmítl ústavní stížnost žalobkyně dne 12. 12. 2022. Ke dni 1. 11. 2022 proto (již ode dne 19. 10. 2022) řízení před Ústavním soudem probíhalo, ale o ústavní stížnosti nebylo Ústavním soudem rozhodnuto. Námitku žalobkyně proto žalovaná nepovažuje za důvodnou.
11. Žalovaná dále k námitce, že by žádost o určení advokáta se netýká právní služby na náklady státu, žalovaná uvádí, že se žádost žalobkyně ve smyslu § 23 odst. 3 zákona o advokacii týká právě situace, kdy odměnu případně určeného advokáta dle § 18c zákona o advokacii hradí stát. Dodává, že proces úhrady odměny advokátovi je upraven v § 23 odst. 4 zákona o advokacii, přičemž odměna je příjmem určeného advokáta, nikoliv žalované, a plátcem je stát, nikoliv původní žadatel o určení advokáta.
12. Dle názoru žalované nemůže obstát ani výtky, že žalobkyni náleží ústavně zaručené právo na určení advokáta, protože každému náleží pouze právo na právní zastoupení, přičemž k tomu se vyjádřil Ústavní soud v usnesení ze dne 26. 4. 2022 sp. zn. IV. ÚS 667/22. Dodává, že pro věci ústavních stížností navíc neplatí podmínka oslovení dvou advokátů žadatelem.
13. Žalovaná shrnuje zásadní důvody, na kterých jsou napadená rozhodnutí založena, tedy že žalobkyně netvrdila a neprokazovala své finanční a majetkové poměry, že žádost o určení advokáta nepodala včas a se jedná o zneužívání institutu určování advokátů a práva na bezplatnou pomoc.
14. Žalovaná závěrem upozorňuje na to, že Ústavní soud svým nálezem sp. zn. Pl. ÚS 44/21 ze dne 24. 1. 2023 zrušil ke dni 31. 12. 2023 ustanovení § 18c odst. 1 zákona o advokacii ve slovech „*jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují, a*“. Zrušená část ustanovení tak byla ke dni vydání napadených rozhodnutí platná a účinná a žalovaná podle něj správně postupovala.
15. Žalovaná navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
16. V doplnění svého vyjádření žalovaná upozorňuje na to, že Ústavní soud ve věci sp. zn. Pl. ÚS 44/21 rozhodl nálezem ze dne 24. 1. 2023. Uvádí, že v návaznosti na zmíněný nálezh rozhodl Městský soud v Praze ve věci vedené pod sp. zn. 6 A 45/2022 tak, že žalobu zamítl, protože rozhodnutí žalované napadené žalobou ve věci sp. zn. 6 A 101/2021 je tak

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

specifické, že ho nelze automaticky považovat za srovnatelné v dalších věcech o jiných rozhodnutích žalované.

17. Žalovaná proto navrhuje doplnění dokazování o obsah spisů spisových značek správního soudu 6 A 101/2021 a 6 A 45/2022, a to zejména podkladových správních rozhodnutí žalované a rozsudku ze dne 20. 4. 2023 ve věci sp. zn. 6 A 45/2022. Žalovaná má za to, že ani v projednávané věci nelze považovat zmíněný nálezn Ústavního soudu za přílehnávý v tom smyslu, aby žalobě žalobkyně mohlo být automaticky vyhověno pouze s odkazem na výrok tohoto nálezu.
18. Žalobkyně reagovala na důkazní návrh žalované přípisem, který soud obdržel dne 18. 5. 2023 a ve kterém žádá soud o poskytnutí usnesení žalované ze spisu sp. zn. 6 A 101/2021 za účelem zjištění, zda žalovaná současně se zastavením řízení posoudila žádost věcně. V souvislosti se svou žádostí o poskytnutí usnesení odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2008, č. j. 1 As 18/2008-68. Žalobkyně má za to, že zmíněný nálezn Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 44/21 má přímý vliv na řízení v projednávané věci. Dodává, že tím, že žalovaná požadovala údaje, které v daném případě k rozhodnutí nepotřebovala znát, zasáhla do práva žalobkyně na ochranu osobních, příjmových a majetkových poměrů. Žalobkyně má za to, že s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 13. 5. 2003, č. j. 7 A 146/2001-29, a rozsudek ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 A 48/2002-98) je uvedený nálezn Ústavního soudu důvodem ke zrušení rozhodnutí žalované, která rozhodla o neurčení bezplatné právní služby, ačkoliv žalobkyně o poskytnutí bezplatné právní služby nežádala.
19. Tři dny před konáním nařízeného ústního jednání soud obdržel od žalobkyně další podání, v němž se žalobkyně obrací na soud s tím, že dosud neobdržela žádnou reakci na svou žádost o seznámení se s důkazem navrženým žalovanou, a proto žádá o zaslání spisu zdejšího soudu sp. zn. 17 A 110/2022 (včetně správního spisu a případných jiných příloh) k Okresnímu soudu ve Frýdku-Místku za účelem nahlédnutí.

III.

Posouzení žaloby

20. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
21. Při jednání, které se konalo u zdejšího soudu dne 29. 5. 2023, a na nějž byly obě účastnice řízení řádně předvolány, setrvala žalovaná na svých argumentech i návrhu. Zdůraznila, že její rozhodnutí jsou založena na třech důvodech a že pro zamítnutí žaloby stačí, obstojí-li alespoň jeden z nich. Žalovaná na dotaz soudu výslovně uvedla, že v tomto soudním řízení neuplatňuje žádné důkazní návrhy. Žalobkyně se k jednání bez omluvy nedostavila, ač jeho nařízení požadovala. Přestože se po předvolání na soud obrátila s dvěma podáními, nikdy nežádala odročení jednání.
22. Žaloba je důvodná.
23. Soud považuje za vhodné nejprve reagovat na podání žalobkyně, která obdržel po nařízení jednání. Žalobkyně žádala, aby jí soud zaslal usnesení žalované ze spisu zdejšího soudu sp. zn. 6 A 101/2021, které žalovaná původně navrhovala k důkazu, resp. aby za účelem

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

seznámení se s tímto usnesením zaslal spis sp. zn. 17 A 110/2022 k Okresnímu soudu ve Frýdku-Místku k nahlížení. Zdejší soud v první řadě uvádí, že předmětné usnesení není a nikdy nebylo součástí spisu sp. zn. 17 A 110/2022 a že rozhodující senát je ani přede dnem konání jednání v nynější věci neměl k dispozici. V druhé řadě k tomu soud uvádí, že dokazování se provádí při jednání (ostatně byla to právě žalobkyně, kdo nařízení jednání požadoval), nikoli seznamováním účastníků s prováděnými důkazy prostřednictvím pošty nebo jiných komunikačních prostředků, a že podle § 52 odst. 1 s. ř. s. je to soud, kdo rozhodne, které z navržených důkazů provede. Z uvedeného plyne, že kdyby soud prováděl dokazování usnesením žalované ze spisu zdejšího soudu sp. zn. 6 A 101/2021, činil by tak při jednání, při němž by se žalobkyně (kdyby se jej ovšem zúčastnila, což bez omluvy neučinila) mohla s obsahem této listiny seznámit. Vedle toho však žalovaná při jednání již tento důkazní návrh neuplatňovala, ani soud tento důkaz nepovažoval za potřebné provádět z vlastní iniciativy. Lze shrnout, že předmětné usnesení nehrálo v posouzení nynější věci vůbec žádnou roli.

24. Nyní soud může přikročit k posouzení věci. V odůvodnění napadených rozhodnutí jsou obsaženy tři důvody, jež žalovanou vedly k nevyhovění žádostem žalobkyně.
25. Za první žalovaná konstatovala, že žádosti žalobkyně nebyly podány včas a že na vydání rozhodnutí o určení advokáta má lhůtu 30 dnů, kterou lze případně prodloužit. V obou věcech žalobkyně žádala o určení advokáta pro řízení o ústavní stížnosti. Žalovaná zdůraznila, že lhůta pro podání ústavní stížnosti je dvouměsíční a je propadlá. V případě Rozhodnutí 1 žalovaná dospěla k závěru, že dvouměsíční lhůta uplynula dne 15. 10. 2022, avšak žádost o určení advokáta žalovaná obdržela až dne 17. 10. 2022. V případě Rozhodnutí 2 žalovaná dospěla k závěru, že dvouměsíční lhůta uplynula dne 19. 10. 2022, avšak žádost o určení advokáta žalovaná obdržela dne 17. 10. 2022, tj. pouhé dva dny před uplynutím lhůty pro podání ústavní stížnosti.
26. Za druhé dle žalované žalobkyně v rozporu s § 18c odst. 4 zákona o advokacii nedoložila skutečnosti týkající se finančních a majetkových poměrů svých a osob společně posuzovaných, tedy neprokázala, že je osobou, jejíž příjmové a majetkové poměry odůvodňují určení advokáta k poskytnutí právní služby dle § 18c odst. 1 zákona o advokacii.
27. Konečně za třetí žalovaná shledala, že žalobkyně požadované skutečnosti neuvádí a nedokládá ve svých žádostech dlouhodobě, ač je jí známo, že žalovaná v takových případech žádosti nevyhoví. Přesto žalobkyně podává identické žádosti, vede řízení sériově a stereotypně, užívá totožné argumenty, třebaže již opakovaně byly odmítnuty žalovanou i soudy. Žalovaná shrnula, že žalobkyni prioritně nejde o určení advokáta k ochraně jejích práv, protože již od počátku ví, že její žádosti nelze vyhovět. Proto se ze strany žalobkyně jedná o zneužívání práva na bezplatnou právní pomoc ve smyslu § 18c odst. 5 zákona o advokacii.
28. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2023, č. j. 9 As 122/2022-36, vyplývá, že v tomto řízení musí zdejší soud zohlednit, že Ústavní soud v nálezu ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 44/21 shledal protiústavnost části § 18c zákona o advokacii ve slovech „*jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují, a*“. Z obsahu žaloby plyne, že žalobkyně o určení advokáta nežádala z důvodu majetkových poměrů. Ačkoliv byla daná část § 18c zákona o advokacii zrušena s účinností odloženou ke dni 31. 12. 2023, takže formálně jde o stále účinnou součást právního řádu, dle nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 10. 2022, sp. zn. IV. ÚS 579/22, v „*demokratickém právním státě, kterým Česká republika podle čl. 1 odst. 1 Ústavy*“ Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

je, není bez dalšího přípustné, aby orgány veřejné moci vědomě používaly materiálně neústavní právní předpis nebo jeho ustanovení s odůvodněním, že vykonatelnost zrušujícího výroku nálezu byla odložena, a porušovaly tak ústavně zaručená základní práva a svobody“.

29. Z právé uvedeného plyne, že žalovaná § 18c zákona o advokacii aplikovala způsobem, který následně Ústavní soud zkritizoval ve svém nálezu, jímž jeho část s odloženou účinností zrušil jako protiústavní (a to navíc v řízení týkajícím se též žalobkyně). Otázka majetnosti či nemajetnosti žalobkyně v posuzované věci neměla hrát žádnou roli. Nemůže proto obstát důvod nevyhovění žádostem žalobkyně, který žalovaná spatřovala v tom, že žalobkyně neprokázala, že je osobou, jejíž příjmové a majetkové poměry odůvodňují určení advokáta k poskytnutí právní služby dle § 18c odst. 1 zákona o advokacii.
30. Rovněž neobstojí důvod nevyhovění žádostem žalobkyně, který žalovaná spatřovala v tom, že se v případě žalobkyně jedná o zneužívání práva na bezplatnou právní pomoc. Žalobkyně se u žalované nedomáhá bezplatné právní pomoci, takže logicky nemůže zneužívat právo na bezplatnou právní pomoc. Přehlédnout nelze ani to, že žalovaná své závěry o zneužívání práva vystavěla na podkladě právní úpravy, jejíž zásadní část byla citovaným nálezem shledána protiústavní. Jinými slovy, aplikovatelná právní úprava je zásadně jiná, než ke které se vztahuje argumentace žalované o (opakovaném) zneužívání práva žalobkyní.
31. Konečně neobstojí ani důvod nevyhovění žádostem žalobkyně, který žalovaná spatřovala v tom, že žádosti o určení advokáta byly podány opožděně. K tomu je třeba znovu citovat z již shora zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2023, č. j. 9 As 122/2022-36 (zdejší soud poznamenává, že se jednalo o spor týchž účastníků řízení jako v nyní posuzované věci):

„Dle § 18 odst. 2 zákona o advokacii platí, že žadatel, který nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem podle zvláštních právních předpisů a ani si nemůže zajistit poskytnutí právních služeb jinak, má právo, aby mu Komora na základě jeho včasné žádosti určila advokáta k poskytnutí právní porady dle § 18a nebo právní služby dle § 18c tohoto zákona. Nejvyšší správní soud shodně se stěžovatelkou nesouhlasí s výkladem pojmu „včasná žádost“, jak jej provedl městský soud. Dle městského soudu je včasnost žádosti o určení advokáta třeba posuzovat s přihlédnutím k tomu, že případně určený advokát musí mít dostatečný čas pro převzetí věci, seznámení se s ní, vyhodnocení stavu věci a případné vypracování podání. Zákon o advokacii nicméně neobsahuje speciální pravidla pro určení včasnosti žádosti o určení advokáta ani možnost žalované žádost zamítnout, pokud by určený advokát pravděpodobně neměl dostatek času na přípravu zastoupení. Z tohoto důvodu nelze posouzení včasnosti ponechat na arbitrárním kritériu žalované spočívajícím v posouzení, zdali je konkrétní počet dnů do uplynutí lhůty pro úkon, kvůli kterému žadatel o určení advokáta žádá, dostatečný pro přípravu advokáta a seznámení se s daným případem. Pokud by tento postup NSS posvětil, zůstalo by zcela na libovůli žalované, kolik dnů před uplynutím konkrétní lhůty pro učinění úkonu, pro nějž je právní pomoc žádána, bude ještě považovat za dostatečné pro vyhovění žádosti.

Dle § 55a odst. 1 zákona o advokacii má žalovaná postupovat ve věcech uvedených v § 18a až 18c podle správního řádu, nestanoví-li zákon o advokacii jinak, přičemž se nepoužijí § 13, § 15 odst. 4, § 18, § 35, § 36 odst. 3, § 37 odst. 3, § 41, § 45 odst. 2, § 47, § 49, § 51 odst. 2, § 80 až 93, § 100 až 129, § 131, § 133, § 137 až 139, § 152 a § 178 správního řádu. Na projednávanou věc se výše uvedené ustanovení uplatní, jelikož žalovaná rozhodovala o určení advokáta k poskytnutí právní služby dle § 18c zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

advokacii. Jelikož zákon o advokacii žádnou zvláštní úpravu včasnosti žádosti neobsahuje, je třeba vycházet právě z obecných pravidel pro počítání lhůt, která obsahuje § 40 odst. 1 správního řádu. Dané ustanovení neumožňuje správnímu orgánu zamítnout žádost žadatele pouze na základě skutečnosti, že do uplynutí určité lhůty zbývá jen několik dnů. Žalovaná tedy nemohla přistoupit k posouzení včasnosti stěžovatelčiny žádosti na základě svévolně stanovených pravidel, která nejsou upravena právním předpisem.

Stěžovatelka navíc v kasační stížnosti upozornila, že rozhodnutím žalované ze dne 30. 1. 2017, č. j. 249/17, jí byl určen advokát k zastoupení v řízení o kasační stížnosti ve věci sp. zn. 4 As 2/2017, přestože žádost o určení advokáta podala až poslední den dvoutýdenní lhůty určené usnesením NSS ze dne 5. 1. 2017, č. j. 4 As 2/2017-28, k doložení zastoupení v tehdejší řízení. Ačkoliv stěžovatelka den po podání žádosti o určení advokáta v tehdejší věci požádala NSS o prodloužení lhůty pro předložení plné moci, které NSS následně vyhověl usnesením ze dne 26. 1. 2017, č. j. 4 As 2/2017-40, z rozhodnutí žalované č. j. 249/17 nevyplývá, že by tato skutečnost brála v tehdejší případě nějakou roli. Žalovaná tedy dokáže žadateli určit advokáta, i když o určení požádal až poslední den lhůty podstatné pro konkrétní případ. Žalovaná tedy při určování včasnosti žádosti o určení advokáta k poskytnutí právní služby nepostupuje jednotně, když v jednom případě považuje za včasnou žádost, která byla podána poslední den lhůty, a v jiném případě považuje žádost doručenou sedm dnů před uplynutím lhůty za nedostatečnou pro určení advokáta.“.

32. V případě Rozhodnutí 2 sama žalovaná v jeho odůvodnění uvádí, že žádost žalobkyně o určení advokáta obdržela dva dny před uplynutím lhůty k podání ústavní stížnosti. Ve světle právě citovaného rozsudku tak nebylo možné žádosti žalobkyně nevyhovět s poukazem na to, že její žádost nebyla podána včas. V případě Rozhodnutí 1 se pak žalovaná dopustila nesprávného počítání času. Jestliže dvouměsíční lhůta pro podání ústavní stížnosti měla skončit dne 15. 10. 2022, pak tento den připadl na sobotu. Za takových okolností ovšem tato lhůta uplynula až v pondělí 17. 10. 2022 (srov. § 57 odst. 2 věta druhá o. s. ř. ve spojení s § 63 zákona o Ústavním soudu) a právě v tento den žalovaná žádost žalobkyně obdržela. Ve světle právě citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu tak nebylo možné ani této žádosti žalobkyně nevyhovět s poukazem na to, že nebyla podána včas.
33. V soudním přezkumu tak neobstál žádný z důvodů, na nichž je založeno napadené rozhodnutí.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Jelikož soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, zrušil napadená rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Současně věci vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaná v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, tedy pokud nenastanou důvody pro procesní skončení řízení, posoudí obě věci ústavně konformním způsobem ve smyslu závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2023, č. j. 9 As 122/2022-36.
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož žalobkyně byla ve věci zcela Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

úspěšná, uložil soud žalované zaplatit jí náhradu nákladů řízení ve výši 6 000. Tu představuje zaplacený soudní poplatek za každé z obou napadených rozhodnutí po 3 000 Kč. Jiné náklady řízení žalobkyně ze soudního spisu nejsou zřejmé. Žalobkyně se ani nedostavila k jednání, u něž by mohla specifikovat své případné další náklady řízení, ač to byla právě ona, kdo nařízení jednání v nynější věci požadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. května 2023

Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.